

Svar (17/10 91):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Affaldsafgiften blev indført pr. 1. januar 1987 ved lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse (lov nr. 329 af 4. juni 1986). Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (L 176 fremsat den 11. februar 1986) fremgår, at det er et krav, at der på de virksomheder, der skal opkræve afgiften, er en vægt, der kan godkendes af toldvæsenet. Af bemærkningerne til de enkelte paragraffer fremgår det, at opgørelsen af den afgiftspligtige vægt sker på grundlag af bruttovægt ved modtagelse af affaldet.

Det blev i forbindelse med lovforslagets behandling fastslået, at der måtte gives dispensation fra kravet om etablering af vægt i tilfælde, hvor virksomheden (pladsen) havde relativt kort restlevetid, eller hvor det ikke havde været muligt at etablere en vægt inden registreringen hos toldvæsenet.

Told-Skat har derfor indrømmet de fyldpladser, hvor det ikke har været muligt at anskaffe en vægt inden registreringen, en rimelig frist hertil. Der er herudover meddelt dispensation til fyldpladser, der havde en restlevetid på højst 1 år, dog 3 år, såfremt der blev tilført mindre end 1.000 tons affald årligt.

Da affaldsafgiften afregnes efter vægt, er Told- og Skattestyrelsen af den opfattelse, at det af afgiftstekniske og kontrolmæssige årsager er nødvendigt, at alt affald, der tilføres og fraføres en registreret virksomhed, vejes, og at vejning finder sted på pladsen.

Told-Skats administration af affaldsafgiften er fastlagt efter aftale med Miljøministeriet. Ved skrivelse af 24. januar 1991 til Kerteminde Kommune, hvilken sag der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet, har Miljøstyrelsen således meddelt, at man ingen bemærkninger har til Told- og Skattestyrelsens afgørelse i den konkrete sag eller i øvrigt til styrelsens praksis vedrørende dispensationer fra vægtkravet.

Jeg har imidlertid bedt Told- og Skattestyrelsen om at revurdere sagen om etablering af en vægt i Kerteminde med henblik på at finde en løsning, der kan begrænse kommunens udgifter, men som samtidig er administrativt og kontrolmæssigt forsvarlig.

Spm. nr. S 26

Til *justitsministeren* (4/10 91) af:

Pelle Voigt (SF):

»Under hvilke omstændigheder kan en meningsspionage som den, de nordiske socialdemokratiske partier – ifølge den svenske LO-sekretær Hjalmar Rantanen – udførte mod venstrefløjen i hvert tilfælde frem til 1976, siges at være eller have været lovlig?«

Begrundelse

Der henvises til Hjalmar Rantanens udtalelser til svensk presse som refereret af det svenske telegrambureau TT den 9. september 1991.

For det tilfælde, at ministeren skulle være ubekendt med disse udtalelser, skal følgende uddrag af TT's oplysninger refereres her:

»Rantanen kom i kontakt med meningsspionagen, da han i halvfjerdsenerne arbejdede som tolk ved møder mellem højtstående LO-funktionærer i Sverige, Norge, Danmark og Finland. På disse møder diskuteredes, hvordan information om kommunister på arbejdspladserne skulle samles ind og registreres. Oplysningerne samledes i det socialdemokratiske partikancelli i Stockholm for senere at blive anvendt af partiets fagforeningsfolk i kampen mod kommunisterne. Det nordiske samarbejde om meningsregistrering foregik i hvert tilfælde frem til 1976. Det år overværede Hjalmar Rantanen for sidste gang et møde, hvor faglige repræsentanter for de fire lande diskuterede disse spørgsmål. Til radioens Ekoredaktion har Rantanen sagt, at han deltog i møder, hvor også de fire partisekretærer i de socialdemokratiske partier var med. I et interview med TT trækker han den oplysning tilbage.

»På de møder, jeg taler om, deltog højtstående repræsentanter for landenes LO-organisationer. Om der var andre med, vil jeg ikke udtale mig om.«

Hjalmar Rantanen vil ikke opgive navnene på nogen af mødedeltagerne.

»Jeg har fået tilstrækkeligt med ubehageligheder på grund af de udtalelser, jeg allerede har fremsat,« siger han.

I Politiken den 17. september skriver Rødovres socialdemokratiske borgmester, tidligere sekretær i Arbejdernes Informationscentral Per Møller helt apropos:

»Det er en del af historien, at Socialdemokratiet og LO (De Samvirkende Fagforbund) i 1945 oprettede Arbejderbevægelsens Informationscentral (AIC), hvis formål var at standse